ROZHODNUTIE KOMISIE (EÚ) 2015/120

z 29. októbra 2014

o schéme pomoci SA.27317 (C 25/09) (ex N 673/08), ktorú Taliansko plánuje poskytnúť na digitálnu premietaciu techniku

[oznámené pod číslom C(2014) 7888]

(Iba talianske znenie je autentické)

(Text s významom pre EHP)

EURÓPSKA KOMISIA,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 108 ods. 2 prvý pododsek,

so zreteľom na Dohodu o Európskom hospodárskom priestore, a najmä na jej článok 62 ods. 1 písm. a),

po vyzvaní zainteresovaných strán, aby predložili pripomienky ([1]) v súlade s uvedenými ustanoveniami, a so zreteľom na tieto pripomienky,

keďže:

I. POSTUP

(1) Taliansko 30. decembra 2008 oznámilo Európskej komisii svoj úmysel zaviesť daňové stimuly pre investície do filmu, filmovú distribúciu a digitálne kino. Talianske orgány predložili doplňujúce informácie 2. apríla 2009 a 23. júna 2009.

(2) Komisia listom z 22. júla 2009 informovala Taliansko o svojom rozhodnutí schváliť daňové stimuly Talianska pre investície do filmu a filmovú distribúciu. Komisia zároveň Taliansko informovala o svojom rozhodnutí začať konanie stanovené v článku 108 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v súvislosti s daňovými úľavami navrhovanými pre investície do digitálnej premietacej techniky.

(3) Rozhodnutie Komisie o začatí konania bolo zverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* ([2]). Komisia vyzvala zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky.

(4) Talianske ministerstvo kultúry a turizmu usporiadalo 21. októbra 2009 v Ríme spolu s Európskou komisiou na túto tému seminár.

(5) Európskej komisii boli doručené pripomienky zainteresovaných strán, ktoré boli následne preposlané na vyjadrenie Taliansku. Pripomienky talianskych orgánov boli Komisii doručené 19. januára 2010. Následne sa uskutočnila ďalšia výmena informácií vrátane dodatočných listov od talianskych orgánov doručených 7. septembra 2010, 12. apríla 2011, 1. júna 2011, 1. decembra 2011, 10. mája 2012, 14. septembra 2012, 23. apríla 2013, 6. decembra 2013, 18. apríla 2014, 11. júna 2014 a 1. augusta 2014.

II. OPIS OPATRENIA

1. Oznámené opatrenie

(6) Daňové úľavy pre prevádzkovateľov kín, ktorí inštalujú digitálnu projekčnú techniku, boli súčasťou niekoľkých daňových opatrení pre filmové odvetvie, ktoré prijali talianske orgány. Všetky tieto daňové opatrenia sa zaviedli, aby stimulovali trhovú dynamiku s cieľom podporiť talianske filmy kultúrneho charakteru a propagovať ich v Taliansku a Európe.

(7) Schéma daňových úľav pre digitálnu projekciu umožňuje daňovú úľavu vo výške 30 % nákladov na inštaláciu digitálnej projekčnej techniky. Maximálna ročná daňová úľava predstavuje 50 000 EUR na jednu kinosálu.

([1]) Ú. v. EÚ C 196, 20.8.2009, s. 9.
([2]) Pozri poznámku pod čiarou č. 1.

(8) Oprávnené sú tieto náklady:

a) kúpa digitálnej projekčnej a reprodukčnej techniky;

b) kúpa techniky a aparatúry na príjem digitálneho signálu prostredníctvom pozemného alebo satelitného vysielania;

c) kúpa techniky, systémov a aparatúr uvedených v predchádzajúcich bodoch prostredníctvom leasingu alebo prenájmu. Príslušné zmluvy musia obsahovať povinnosť odkúpiť tento majetok po uplynutí dohodnutého obdobia prenájmu alebo ustanovenie, podľa ktorého môže používateľ využiť toto opčné právo pred uplynutím tohto obdobia;

d) výdavky na odbornú prípravu zamestnancov;

e) výdavky súvisiace a slúžiace na rekonštrukciu a prispôsobenie projekčných kabín, techniku, služby a priestory využívané pôvodne na premietanie 35mm filmov.

Výdavky uvedené v posledných dvoch bodoch nesmú predstavovať viac ako 20 % celkových výdavkov vzniknutých v rámci písmen a), b) a c).

(9) Podľa pôvodného oznámenia talianskych orgánov nemala byť pomoc ničím podmienená v prípade kín s jednou až štyrmi kinosálami, a v prípade multikín s piatimi až desiatimi kinosálami v obciach, ktoré majú menej ako 50 000 obyvateľov. V prípade ostatných multikín s maximálne 24 kinosálami mala byť pomoc podmienená povinnosťou, aby 50 % programovej ponuky tvorili filmy kultúrneho charakteru a aby aspoň 50 % kinosál bolo prispôsobených na digitálnu projekciu.

(10) Daňová úľava sa vzťahuje na prevádzkovateľov kín, ktorí v Taliansku musia odvádzať dane.

(11) Právny základ, o ktorý sa operia táto schéma pomoci, tvoria:

a) zákon č. 244 z 24. decembra 2007 o pravidlách zostavovania ročného a viacročného štátneho rozpočtu (*legge 24.12.2007 n.244*);

b) zákonná vyhláška č. 91 z 8. augusta 2013, ktorá bola zmenená na zákon č. 112 zo 7. októbra 2013 (*decreto legge 8.8.2013, n.91, convertito, con modificazioni, dalla legge 7 ottobre 2013, n.112*);

c) nové ustanovenia, ktorými sa zavádzajú daňové úľavy poskytované kinám na zavedenie a kúpu techniky a aparatúry na digitálnu projekciu (*Nuove disposizioni applicative dei crediti d'imposta concessi alle imprese di esercizio cinematografico per l'introduzione e acquisizione di impianti e apparecchiature destinate alla proiezione digitale*).

2. **Pochybnosti vznesené Komisiou**

(12) V rozhodnutí o začatí konania dospela Komisia k záveru, že oznámené opatrenie pomoci predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Poskytovaním daňových stimulov sa taliansky štát vzdáva určitých príjmov, a tým sa na túto schému vynakladajú štátne prostriedky. Táto schéma poskytla niektorým podnikom, v tomto prípade prevádzkovateľom kín, ekonomické výhody. Vzhľadom na medzinárodný obchod s filmami môžu mať tieto selektívne výhody nepriaznivý vplyv na obchod v rámci Únie. Komisia mala pochybnosti v súvislosti so zlučiteľnosťou pomoci.

(13) Komisia v prvom rade pochybovala o **nevyhnutnosti** daňových úľav pre digitálnu projekciu a kritizovala maximálnu navrhovanú výšku daňovej úľavy (50 000 EUR na jednu kinosálu), pretože zodpovedá (so sadzbou 30 %) maximálnym prípustným nákladom na inštaláciu vo výške 166 667 EUR na jednu kinosálu [50 000 EUR × 100/30]. Tento limit je vyšší ako odhadované náklady digitálnej projekčnej techniky predložené talianskymi orgánmi (100 000 EUR). Komisia spochybnila výšku limitu daňovej úľavy a vyjadrila obavy, či je odhad nákladov na prechod reálny. Komisia okrem toho vyjadrila pochybnosti o tom, či je nutné inštalovať projekčnú techniku 2K ([3]), ktorá spĺňa špecifikáciu DCI ([4]) na premietanie talianskych alebo európskych filmov kultúrneho charakteru.

(14) Komisia spochybnila aj **primeranosť** navrhovaného opatrenia pomoci a konštatovala, že veľké kiná si s najväčšou pravdepodobnosťou môžu dovoliť inštalovať digitálnu projekčnú techniku bez štátnej pomoci. Komisia takisto upozornila na to, že prevádzkovatelia kín majú k dispozícii komerčné modely prechodu, napr.

([3]) Verzia 2K má rozlíšenie 2 048 × 1 080 pixelov.

([4]) DCI sú špecifikácie, ktoré boli prvýkrát definované v roku 2005 na americkom trhu spoločným podnikom nazvaným Digital Cinema Initiatives (Iniciatíva pre digitálnu projekciu), ktorý tvoria veľké americké filmové producentské spoločnosti (Disney, Fox, Paramount, Sony Pictures Entertainment, Universal a Warner Bros. Studios).

„virtual print fee“ (poplatok za virtuálnu kópiu) ([5]), a preto si položila otázku, či štátna pomoc na jednotku, navrhnutá pre všetky kinosály, nebude mať za následok vytesnenie komerčných alternatív.

(15) Komisia ďalej spochybnila, že navrhovaná daňová úľava je **vhodným** opatrením pomoci a skonštatovala, že rozpočet vyčlenený na opatrenie (16,8 milióna EUR) zodpovedá nákladom na inštaláciu vo výške 56 miliónov EUR, ktoré sú podstatne nižšie než odhadované náklady na prechod (predstavujúce 395,7 milióna EUR na základe 100 000 EUR na jednu kinosálu). Okrem vhodnosti dostupných prostriedkov Komisia takisto spochybnila skutočnosť, že navrhované opatrenie je dostatočne zamerané na dosiahnutie cieľa zvýšiť šírenie talianskych a európskych filmov kultúrneho charakteru. Vyjadrila pochybnosti o tom, či by talianske orgány boli schopné zabezpečiť, aby prevádzkovatelia vybavení digitálnou technikou zaviedli alternatívne komerčné modely, ktoré by talianskym divákom poskytli širšiu ponuku filmov kultúrneho charakteru. Keďže z využitia daňovej úľavy vyplýva, že príjemca musí mať dostatočné distribučné kapacity, a keďže opatrenie predpokladá, že prevádzkovatelia kín musia sami financovať 70 % investície, Komisia vyjadrila pochybnosť, že kiná, ktoré pomoc potrebujú najviac, budú môcť využiť daňovú úľavu. Komisia navyše pochybovala o tom, že by plánovaná jednorazová pomoc (oznámenie sa týkalo pilotného opatrenia v dĺžke trvania 2 rokov) bola udržateľným riešením problému kratšej životnosti a vyšších nákladov používania spojeného s inštaláciou digitálnej techniky.

(16) Komisia taktiež spochybnila **hospodársky, sociálny a kultúrny vplyv** pomoci. Aj keď uznala, že by mohlo byť v spoločnom záujme, aby niektorý členský štát využil štátnu pomoc na investície do prechodu na digitálnu technológiu v kinách, požadovala uistenie, že opatrenie bude z technologického hľadiska neutrálne. Konkrétne žiadala potvrdenie skutočnosti, že prevádzkovatelia kín nebudú motivovaní, aby uprednostňovali investovanie do jednej digitálnej normy pred inou. Komisia okrem toho požiadala talianske orgány, aby zabezpečili, že bude možné premietať aj filmy distribuované v digitálnom formáte založenom na menej prísnej všeobecnej norme ako je digitálna norma, ktorá sa vzťahuje na techniku, na ktorú sa poskytuje pomoc. Komisia okrem toho uviedla, že pomoc na inštaláciu digitálnej projekčnej techniky by mohli nepriamo získať veľké americké filmové produkčné spoločnosti (v prípade techniky spĺňajúcej špecifikácie DCI). Zvýšený dopyt vyplývajúci z navrhovanej pomoci by mohol zvýšiť cenu projekčnej techniky, ktorej ponuka je obmedzená. Vďaka pomoci by Taliansko mohlo rýchlejšie dosiahnuť kritické množstvo digitálnych kinosál, čo by mohlo urýchliť prechod na digitálnu distribúciu a zároveň zatváranie tých kín, ktoré neboli schopné včas inštalovať digitálnu projekčnú techniku. Komisia v zásade spochybnila, že by sociálne a kultúrne výhody vyplývajúce z pomoci mohli vyvážiť prípadné narušenie hospodárskej súťaže.

3. **Zmeny v navrhovanom opatrení od začatia konania**

(17) Po začatí formálneho vyšetrovania zo strany Komisie sa talianske opatrenie daňových úľav pre digitálnu projekciu uskutočnilo v medziach limitov *de minimis* ([6]). Po schválení Komisiou majú talianske orgány v úmysle opatrenie v plnej miere vykonať, a to nad rámec limitov *de minimis*.

(18) Talianske orgány odhadujú, že rozpočet opatrenia bude predstavovať približne 7,5 milióna EUR na obdobie 2014 – 2015.

(19) Toto rozhodnutie bude platiť až do 31. decembra 2022. Talianske orgány očakávajú, že sa daňová úľava bude najčastejšie využívať v rokoch 2014 a 2015.

(20) Návrhy vykonávajúcich predpisov, na ktorých základe chcú talianske orgány pomoc plne vykonať (nad rámec limitov *de minimis*), sa od pôvodného oznámenia líšia v mnohých dôležitých bodoch.

(21) Po prvé, zo zmenených vykonávacích predpisov bola odstránená podmienka, že stredné a malé kiná musia do programovej ponuky zaradiť určitý počet talianskych a európskych filmov kultúrneho charakteru, aby získali pomoc. V posledných rokoch mali talianske orgány problémy s monitorovaním dodržiavania tejto podmienky

([5]) Tieto komerčné modely prechodu sú založené na zaplatení poplatku za kúpu virtuálnej kópie distribútormi na účely digitálneho premietania ich vlastných filmov v kinách. Systém poplatkov za virtuálnu kópiu je založený na koncepcii využitia časti úspor distribútora, ktorý distribuuje film v digitálnom formáte, na čiastkovú úhradu nákladov, ktoré prevádzkovatelia kín vynakladajú na digitálnu techniku. Tieto dohody o „virtual print fee“ obvykle predpokladajú účasť prostredníka („integrátora“), ktorý od distribútorov vyberá poplatky za virtuálne kópie a inštaluje techniku do kín a prípadne ich aj financuje. Pozri tiež odôvodnenie 50 podávajúce prehľad modelov „virtual print fee“ dostupných v Taliansku.

([6]) Až do konca roka 2010 na základe oznámenia Komisie s názvom Dočasný rámec Spoločenstva pre opatrenia štátnej pomoci na podporu prístupu k financovaniu v období súčasnej finančnej a hospodárskej krízy (Ú. v. EÚ C 83, 7.4.2009, s. 1). Po roku 2010 bolo opatrenie vykonané na základe nariadenia Komisie (ES) č. 1998/2006 z 15. decembra 2006 o uplatňovaní článkov 87 a 88 zmluvy na pomoc *de minimis* (Ú. v. EÚ L 379, 28.12.2006, s. 5). V roku 2013 prijala Komisia nové nariadenie *de minimis* – nariadenie Komisie (EÚ) č. 1407/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc *de minimis* (Ú. v. EÚ L 352, 24.12.2013, s. 1).

v prípade stredných a veľkých kín. Okrem toho tvrdia, že zrušenie tejto povinnosti je nevyhnutné na obnovenie rovnakých podmienok hospodárskej súťaže medzi veľkými kinami, ktoré potrebujú pomoc, a veľkými sieťami kín, ktoré ovládajú taliansky kinematografický trh (pozri odôvodnenie 37).

(22) Po druhé (a vzhľadom na vyššie uvedené), zmenené vykonávacie predpisy stanovujú limit 60 kinosál. Prevádzkovatelia kín, ktorí vlastnia alebo spravujú viac kinosál, sú zo schémy daňových úľav vylúčení. Talianske orgány tvrdia, že je to dobrá alternatíva k povinnosti spojenej s programom, ktorá bola pôvodne uložená preto, aby sa zaručilo, že opatrenie splní svoj účel, a aby boli vylúčené tie trhové subjekty, ktoré by vďaka svojej trhovej sile mali byť schopné prejsť na novú technológiu bez pomoci.

(23) Po tretie, upravené vykonávacie predpisy vyžadujú vyhlásenie príjemcu, ktoré má predísť príliš vysokej pomoci alebo jej presmerovaniu v prípade, že je daňová úľava kombinovaná s komerčnými modelmi (poplatky za virtuálne kópie).

(24) Po štvrté, zmenené právne predpisy umožňujú kumuláciu pomoci až do maximálnej intenzity pomoci vo výške 75 % celkových nákladov. V prípade kín s jednou alebo dvoma kinosálami predstavuje maximálna kumulovaná intenzita pomoci 90 %.

(25) Okrem týchto zmien môžu príjemcovia od roku 2012 postúpiť daňovú úľavu na digitálnu techniku dodávateľom digitálnej techniky, bankám, finančným sprostredkovateľom a poisťovniam (pozri odôvodnenie 56).

III. **PRIPOMIENKY ZAINTERESOVANÝCH STRÁN**

(26) V reakcii na verejnú konzultáciu týkajúcu sa pomoci, ktorá prebehla v roku 2009, boli Komisii doručené pripomienky od približne 20 zainteresovaných strán. Pripomienky predložili:

— talianske a európske obchodné organizácie zastupujúce distribútorov a kiná, francúzska Commission Supérieure Technique de l'Image et du Son (CST) a Európske fórum pre digitálnu kinematografiu (EDCF),

— francúzske orgány, fondy na pomoc kinematografii z Nemecka a Spojeného kráľovstva a sieť európskych regionálnych fondov pre audiovizuálny priemysel (Cineregio). Niektoré predložené pripomienky sa týkali takisto súvisiacich publikácií Riaditeľov európskych filmových agentúr (EFAD) ([7]),

— niektoré podniky, odborníci z odboru kinematografie a občania Francúzska, Talianska, Spojeného kráľovstva a Švajčiarska.

Okrem toho bol na túto tému v októbri 2009 v Ríme usporiadaný seminár.

(27) Pokiaľ ide o **nevyhnutnosť** pomoci, vo všetkých doručených príspevkoch sa upozorňovalo na nevyhnutnosť štátnej pomoci na prechod na digitálnu projekciu, ktorý sa považuje za neodvratný vývoj. Ako vysvetlili francúzske orgány aj celoštátne organizácie Spojeného kráľovstva z oblasti kinematografie (UK Film Council), všeobecný prínos digitálnej kinematografie je sprevádzaný nerovnomerným rozdelením nákladov (ktoré nesú prevádzkovatelia kín) a priamymi finančnými výhodami (pre distribútorov) plynúcimi z prechodu. Táto nevyvážená situácia sťažuje včasné dokončenie prechodu bez využitia externej pomoci. Z tohto hľadiska, tretie strany, ktoré predložili svoje pripomienky, upozornili na zjavné riziko, že ak by digitálne projekčné systémy neboli prístupnejšie a cenovo dostupnejšie, mnoho malých európskych nezávislých kín alebo kín nachádzajúcich sa v odľahlých oblastiach by zmizlo z trhu. Vo vyhlásení EFAD zo septembra 2009 sa tvrdí, že 30 % európskych kín hrozí zatvorenie. Francúzske orgány aj nemecká spolková rada pre kinematografiu zdôraznili, že neposkytnutím pomoci by utrpelo nielen premietanie, ale aj distribúcia filmov. Dlhé prechodné obdobie a paralelná distribúcia analógových a digitálnych filmov by sa mohli ukázať ako príliš nákladné, najmä pre menších distribútorov filmov. V konečnom dôsledku by neexistencia pomoci mala značný negatívny vplyv na šírenie európskych filmov, kultúrnu rozmanitosť a prístup európskych občanov ku kultúre.

(28) Vo všetkých príspevkoch sa navyše zdôrazňovalo, že takzvané normy DCI sú všeobecne uznávané ako spoločné normy pre digitálnu projekciu. Propagácia jednotnej celosvetovej normy je vnímaná skôr ako pozitívny signál než ako nevýhoda pre kiná, pretože umožňuje nastoliť medzi nimi rovnaké podmienky.

([7]) Riaditelia európskych filmových agentúr (EFAD), San Sebastian Statement. „Urgent and comprehensive public support needed for the digitisation of cinemas, San Sebastian", 21. september 2009; EFAD, diskusný dokument „The case of public intervention in the digital transition of cinema", október 2009.

(29) Pokiaľ ide o náklady na inštaláciu digitálnej projekčnej techniky, suma 100 000 EUR na jednu kinosálu sa nepovažovala za prehnanú. Mnoho respondentov naopak zdôraznilo, že náklady môžu byť oveľa vyššie, napríklad ak je potrebné projekčnú kabínu podstatným spôsobom zrekonštruovať, čo môže platiť najmä v prípade malých kín. Niektorí respondenti však uznávajú, že ceny digitálnej projekčnej techniky majú klesajúcu tendenciu.

(30) V mnohých predložených pripomienkach bolo uvedené, že aj keby boli náklady na prechod oveľa vyššie než dostupná štátna pomoc (ako je to pravdepodobné v prípade daňových úľav v Taliansku), nič to nemení na tom, že štátna pomoc by sa mala vnímať ako pomoc, ktorá dopĺňa iné zdroje príjmov, napríklad poplatky za virtuálne kópie či vlastné zdroje prevádzkovateľov kín.

(31) Pokiaľ ide o **primeranosť** pomoci, niektoré zainteresované strany kritizovali daňovú úľavu, pretože sa domnievali, že by ju s najväčšou pravdepodobnosťou využívali väčšie kiná. Iné subjekty podporili možnosť poskytnúť pomoc veľkým kinám, prípadne s podmienkou povinnosti zaradiť do programu určité filmy. Niektoré príspevky však potvrdili vyhlásenie EFAD s tým, že je dôležité nezavádzať rozdielne zachádzanie vyplývajúce napríklad (v konkrétnom prípade talianskej daňovej úľavy) z rôznej úrovne daní odvádzaných kinami, ale všeobecnejšie aj z obmedzenia prístupu daného programom, veľkosťou a geografickou polohou kín. Medzinárodná federácia združení filmových distribútorov (FIAD) zdôraznila, že na dnešnom kinematografickom trhu a v celkovej hospodárskej situácii by dokonca ani najväčší prevádzkovatelia kín nemuseli byť ziskoví.

(32) Názory na dostupnosť operačných komerčných modelov prechodu a ich použiteľnosť na menšie kiná sa mierne líšia. Niektoré uviedli, že neexistuje štandardný operačný model prechodu na digitálnu projekciu. Iní tvrdili, že mnoho kín nemôže podpísať dohody o poplatkoch za virtuálne kópie ponúkané sprostredkovateľmi („integrátormi“) (pozri takisto poznámku pod čiarou č. 5) z dôvodu povahy a rozsahu svojej programovej ponuky (dosiahnutá výška poplatkov za virtuálne kópie sa líši podľa počtu filmov na programe počas prvého týždňa od premiéry alebo podľa počtu kinosál v príslušnom kine). Europa Distribution vyjadrila presvedčenie, že operačné komerčné modely platia iba pre najziskovejšie kiná a významných komerčných distribútorov. Na základe diskusného dokumentu EFAD bolo iba v približne 10 000 európskych kinosálach (z celkových 30 000) možné modernizovať techniku prostredníctvom modelu poplatkov za virtuálne kópie. V jednom príspevku sa tvrdilo, že komerčný model poplatkov za virtuálne kópie je vhodný aj pre menšie kiná. Francúzske orgány v každom prípade upozornili na to, že komerčné modely prechodu nepokrývajú všetky náklady na prechod kín na digitálnu projekciu (ako je modernizácia premietacích kabín) a okrem toho vždy počítajú s príspevkom prevádzkovateľov kín. Aj v týchto prípadoch by štátna pomoc mohla plniť významnú doplňujúcu funkciu.

(33) Pokiaľ ide o **vhodnosť** pomoci, zainteresované strany uviedli, že všeobecne by štátna pomoc pomohla malým kinám čeliť silnej konkurencii veľkých multikín a nastolila by rovnaké podmienky pre všetkých. Podľa odhadov by inštalácia digitálnej projekčnej techniky znamenala širší výber pre divákov. V príspevkoch sa takisto zdôrazňujú výhody spojené s digitálnou projekciou, napríklad jej kvalita, flexibilita programovej ponuky a nižšie náklady na distribúciu. Francúzske orgány tvrdili, že by sa vhodnosť pomoci pre digitálnu projekciu nemala posudzovať z hľadiska väčšej rozmanitosti programovej ponuky, ale skôr z hľadiska schopnosti zabrániť zatváraniu kín. Podľa nich môže práve digitalizácia rôznych typov filmov zaručiť ich rozmanitú ponuku. Európske fórum pre digitálnu kinematografiu vyjadrilo názor, že ak možno daňové úľavy kompenzovať prostredníctvom DPH, mohli by talianske opatrenie využívať aj menej ziskové kiná.

(34) Niektoré príspevky upozorňovali na krátkodobú povahu daňovej úľavy vzhľadom na dlhodobé výzvy, ktoré prináša prechod na digitálnu kinematografiu. Iné však zdôrazňovali, že normy sú dostatočne konsolidované na to, aby bola zaručená ich platnosť aspoň na desať rokov, alebo že nemožno určiť životnosť digitálnej projekčnej techniky. Nemecká spolková rada pre kinematografiu upozornila, že pomoc na prechod na digitálnu projekciu by predstavovala menšiu záťaž než náklady súvisiace s rekonštrukciou kín a s kultúrnou rozmanitosťou po zániku prevádzkovateľov, ktorí nie sú schopní prechod sami financovať. Nemecko ďalej zdôraznilo, že špecifické podmienky si v každej krajine a regióne vyžadujú špecificky koncipovanú pomoc v zodpovedajúcej forme. Vyhlásenie EFAD tento názor podporilo a upozornilo, že neexistuje jediné všeobecne platné riešenie. Talianske združenie prevádzkovateľov kín ANEC predpokladá, že do skončenia životnosti digitálnej techniky sa podmienky

zmenia natoľko, že riešenie nebude predstavovať taký problém. Európske fórum pre digitálnu kinematografiu takisto potvrdilo, že prípadné dodatočné prevádzkové náklady príslušných kín možno hradiť z nových zdrojov príjmov.

(35) Pokiaľ ide o **hospodársky, sociálny a kultúrny vplyvy** pomoci, v príspevkoch sa obvykle zdôrazňovala potreba jednotných noriem pre digitálnu projekciu a plošné prijatie noriem DCI. Vyhlásenie EFAD potvrdzuje, že pomoc pre digitálnu projekciu by nemala nanútiť technické riešenie, ale mala by byť koncipovaná tak, aby pozorne zhodnotila technologickú situáciu v tomto odvetví. Europa Distribution vo svojich pripomienkach zdôraznila, že nedodržiavanie normy v odvetví by mohlo viesť k zatvoreniu mnohých kín. ANEC v každom prípade uviedlo, že toto opatrenie kinám umožňuje investovať do akejkoľvek normy, akú si zvolia. V mnohých príspevkoch sa takisto zdôrazňovalo, že technika vyhovujúca špecifikácii DCI by sa mohla využívať aj na premietanie filmov zodpovedajúcich iným (nižším) digitálnym normám, zatiaľ čo naopak (premietanie filmov spĺňajúcich normu DCI napríklad na projektoroch 1.3k) to nie je možné. V predložených pripomienkach sa nepoukazovalo na riziko zvyšovania cien, tie by naopak postupom času mali klesať. V tejto súvislosti sa v príspevku francúzskych orgánov a v diskusnom dokumente EFAD zdôrazňovalo, že opatrenia pomoci by mali byť navrhnuté tak, aby znemožňovali narušenie hospodárskej súťaže na trhu s digitálnou technikou. Opatrenia pomoci by sa preto mali opierať o hodnotenia nákladov na digitálnu techniku a na základe týchto odhadov by mala byť pomoc obmedzená. Obavy Komisie, že štátna pomoc môže urýchliť prechod na digitálnu projekciu, a tým aj zatváranie kín (pozri odôvodnenie 16), sa v príspevkoch nezvažovali. Štátna pomoc sa v nich naopak označovala za udržateľné riešenie problému, ktorý predstavuje digitálna projekcia. Talianska federácia experimentálnych kín upozornila na obmedzený zemepisný dosah kín, z ktorého má vyplývať, že narušujúci vplyv opatrenia na hospodársku súťaž by mal byť zanedbateľný.

IV. **PRIPOMIENKY TALIANSKA**

1. **Nevyhnutnosť pomoci**

(36) Talianske orgány poskytli Komisii informácie o vlastnostiach talianskeho kinematografického trhu (posledná aktualizácia prebehla v októbri 2013). Odhaduje sa, že v Taliansku existuje celkom 3 936 kinosál v 1 872 kinách, ktoré možno rozdeliť do štyroch kategórií:

a) veľké siete ([8]) kín s viac ako 60 kinosálami – existujú iba dve takéto siete: UCI a The Space, ktoré majú 787 kinosál v 76 lokalitách;

b) malé siete kín – tých je 15 a každá z nich má celkom maximálne 60 kinosál. Kiná v tejto triede majú celkom 513 kinosál v 104 lokalitách;

c) malé komerčné kiná – 1 287 kinosál v 351 kinách;

d) menšie kiná – kategória, do ktorej patria takmer výhradne kiná s jednou premietacou sálou (90 %) a sezónne alebo cirkevné kiná. Ide o 1 340 lokalít s približne 1 500 kinosálami.

(37) Zatiaľ čo najväčšie siete kín (uvedené pod písmenom a) predstavujú 40 % vnútroštátneho trhu, kiná pod písmenom d) sa na trhu podieľajú iba 5 – 10 %.

(38) Schéma daňových úľav je určená pre kiná uvedené v písmenách b), c) a d). Najmä vzhľadom na dominantné postavenie dvoch veľkých sietí kín na trhu sa talianske orgány domnievajú, že na dokončenie digitálneho prechodu týchto prevádzkovateľov kín (ide o malé alebo stredné podniky) je nevyhnutná štátna pomoc.

([8]) Za sieť kín považujú talianske orgány spoločnosť, ktorá vlastní aspoň 15 kinosál aspoň v 3 kinách.

(39) Podľa údajov poskytnutých ministerstvom pre kultúrne dedičstvo, kultúrne činnosti a cestovný ruch požiadalo v období 2010 – 2013 o daňové úľavy pre digitálny film 1 603 kinosál (údaje z apríla 2014). Toto opatrenie, ktoré bolo zavedené v zmysle nariadenia *de minimis*, malo úspech okamžite po svojom zavedení v roku 2010 (kedy ho využilo viac než 671 kinosál).

(40) Vykonávanie opatrenia pomoci v zmysle nariadenia *de minimis* sa ukázalo ako nedostatočné na zvrátenie tejto situácie. Najmä multikiná strednej veľkosti boli schopné digitalizovať iba časť svojich kinosál.

(41) Talianske orgány uviedli, že digitalizácia kín v Taliansku stále zaostáva. V októbri 2013 dosahovala miera digitalizácie približne 62 % ([9]) a podľa odhadov poskytnutých talianskymi orgánmi v júni 2014 je potrebné digitalizovať ešte najmenej 700 kinosál.

(42) V dôsledku toho je ohrozený značný počet kín, predovšetkým malých a stredných. Ich zánik by znamenal nielen straty pracovných miest na úrovni prevádzkovateľov kín, ale ovplyvnil by aj distribúciu filmov a obmedzil výber pre verejnosť.

(43) Talianske orgány zdôraznili najmä úlohu, ktorú v Taliansku zohrávajú kiná s jednou premietacou sálou a stredne veľké kiná. Neustála prítomnosť kín s jednou premietacou sálou má zásadný význam pre zabezpečenie rovnakého prístupu všetkých občanov vrátane tých, ktorí žijú v malých, vidieckych a horských sídlach. Druhá skupina, t. j. stredne veľké kiná, sú v Taliansku kostrou distribúcie a premietania kvalitných filmov. Ich neustála prítomnosť je dôležitá, pretože predstavujú alternatívu dvoch veľkých sietí kín, ktoré dominujú na trhu.

(44) Talianske orgány očakávajú, že tradičné filmy zmiznú s konečnou platnosťou z trhu v priebehu niekoľkých týždňov alebo mesiacov. Vzhľadom na to, že sa blíži koniec tohto obdobia, talianske orgány zdôraznili, že je potrebné uplatňovať opatrenia nad rámec prahovej hodnoty *de minimis*.

(45) Pokiaľ ide o navrhované maximálne daňové úľavy (50 000 EUR na jednu kinosálu) a odhadované náklady na digitálnu projekčnú techniku, znížili talianske orgány svoje odhady priemerných nákladov na prechod na digitálnu projekciu na 50 000 – 60 000 EUR (údaje poskytnuté v apríli a júni 2014). Inými slovami, maximálna daňová úľava zodpovedá výrazne vyšším nákladom na prechod, než sú odhadované priemerné náklady na prechod. Talianske orgány však zdôraznili, že daňové stimuly sa vypočítavajú na základe určitého percentuálneho podielu skutočne vzniknutých výdavkov. Pri investíciách v priemernej výške 50 000 EUR bude poskytnutý daňový stimul (vo výške 30 %) predstavovať 15 000 EUR. V praxi teda nie je spravidla nikdy použitý maximálny daňový stimul. Maximálna horná hranica však zaručuje, že v prípade neštandardne vysokých nákladov na prechod bude výška pomoci obmedzená aj v absolútnych hodnotách.

(46) Pokiaľ ide o nevyhnutnosť pomoci, je takisto dôležité poznamenať, že najnovšie informácie od talianskych orgánov ukazujú, že náklady na digitálny prechod stále ešte dosahujú niekoľko desiatok tisíc eur na jednu kinosálu. Mnoho kín, predovšetkým tých menších, nie je schopných získať tieto finančné prostriedky zo súkromných zdrojov, najmä v súčasnej talianskej a európskej hospodárskej situácii.

2. **Primeranosť pomoci**

(47) Vo všeobecnej rovine talianske orgány zdôraznili, že daňová úľava je doplnkom komerčných modelov prechodu a nevylučuje použitie modelov poplatkov za virtuálnu kópiu.

(48) Zmenené vykonávacie právne predpisy obsahujú množstvo ustanovení, ktoré zaisťujú primeranosť opatrenia pomoci a zohľadňujú napríklad trhové mechanizmy, ktoré sú k dispozícii pre prechod na digitálnu projekciu (t. j. modely poplatkov za virtuálnu kópiu).

([9]) Údaje talianskeho združenia prevádzkovateľov kín (ANEC) poskytnuté ministerstvom kultúrneho dedičstva, kultúrnych činností a cestovného ruchu.

(49) Po prvé, o daňové zvýhodnenie môžu žiadať iba prevádzkovatelia kín, ktoré majú maximálne 60 kinosál. Tým sa z pomoci vylúčia dve veľké talianske siete kín (UCI a The Space), v prípade ktorých sa na prechod úspešne použil klasický model poplatkov za virtuálnu kópiu, ako uviedli talianske orgány. Okrem toho by títo prevádzkovatelia kín vzhľadom na svoje dominantné postavenie na trhu (pozri odôvodnenie 37) nemali byť pri prechode na digitálnu projekciu závislí od štátnej pomoci.

(50) Podľa informácií poskytnutých talianskymi orgánmi sú uvedené dve veľké siete kín jedinými, ktoré využili klasický model poplatkov za virtuálnu kópiu. No aj menší prevádzkovatelia kín mali prístup k obchodným mechanizmom na uľahčenie prechodu na digitálnu projekciu. V Taliansku sa na základe dohody medzi združením distribútorov a prevádzkovateľov kín vyvinul alternatívny model poplatkov za virtuálnu kópiu vhodný pre malé kiná. Tabuľka ukazuje hlavné rozdiely a podobnosti medzi klasickým a alternatívnym modelom poplatkov za virtuálnu kópiu (VPF) tak, ako sa používajú v Taliansku.

Porovnanie medzi klasickým a alternatívnym modelom poplatkov za virtuálnu kópiu v Taliansku

Klasický model VPF v Taliansku	Alternatívny model VPF v Taliansku
Sprostredkovateľ („integrátor“), ktorý má zmluvy o poplatkoch za virtuálnu kópiu s distribútormi, podpíše zmluvu s prevádzkovateľom kina.	Zakladá sa na dohode medzi združením distribútorov a združením prevádzkovateľov kín. Nie sú zapojené tretie strany.
Prevádzkovateľ nie je vlastníkom digitálneho vybavenia a neplatí ho dopredu.	Prevádzkovateľ je už od začiatku vlastníkom digitálnej techniky a hradí všetky počiatočné náklady.
Tak distribútor, ako aj prevádzkovateľ prispievajú k postupnému odpisovaniu nákladov prostredníctvom poplatkov za virtuálnu kópiu a mesačných platieb. Rozdelenie výdavkov je obvykle nasledujúce: 75 % hradia distribútori a 25 % prevádzkovateľ.	Filmoví distribútori platia poplatky za virtuálne kópie na premietanie filmov v digitálnom formáte. Tieto poplatky môžu pokryť až 75 % nákladov na digitálny prechod. Prevádzkovateľ je v každom prípade povinný hradiť výdavky vo výške 5 500 EUR.

(51) Po druhé, vzhľadom na vyššie uvedené zmenili talianske orgány vykonávacie predpisy, aby predišli príliš vysokým náhradám alebo presmerovaniu pomoci v prípade, že je daňová úľava kombinovaná s komerčnými modelmi (poplatky za virtuálne kópie). Príjemca je povinný predložiť vyhlásenie o tom, že žiada o daňové zvýhodnenie iba na pokrytie skutočných nákladov (pozri odôvodnenie 23). Talianske orgány vyhlásili, že kontrola, ktorú vykonáva ministerstvo pre kultúrne dedičstvo, kultúrnu činnosť a cestovný ruch pre každý jednotlivý prípad, zaručí, že pomoc pokryje iba tú časť investícií, ktorú má skutočne hradiť prevádzkovateľ kín.

(52) Po tretie, aby sa zaručila primeranosť opatrenia pomoci boli zavedené maximálne intenzity pre kumuláciu pomoci, ktoré rozlišujú medzi menšími kinami (s jednou alebo dvoma sálami) a ostatnými kinami (pozri odôvodnenie 24).

3. **Vhodnosť pomoci**

(53) V rozhodnutí o začatí konania vyjadrila Komisia pochybnosti týkajúce sa vhodnosti odhadovanej sumy opatrenia na pokrytie očakávaných nákladov na prechod. Aktualizované odhady týkajúce sa tejto sumy a nákladov, ktoré poskytli talianske orgány (pozri odôvodnenia 18 a 45), umožňujú aktuálne posúdiť situáciu, ktorú má riešiť opatrenie pomoci. Na základe daňovej úľavy v priemernej výške 15 000 EUR a s prihliadnutím k odhadovanej sume schémy (pozri odôvodnenie 18), by v rokoch 2014 – 2015 (t. j. v období, kedy sa očakáva najintenzívnejšie využívanie tohto opatrenia) mohlo opatrenie využiť 500 kinosál. Toto číslo zodpovedá podstatnej časti kinosál, ktoré majú byť ešte digitalizované (pozri odôvodnenie 40).

(54) Aj napriek odstráneniu požiadavky na kultúrne programovanie schémy pomoci talianske orgány potvrdili, že táto schéma má naďalej kultúrne ciele. Úplná digitalizácia kinematografického trhu v Taliansku povedie k lepšiemu šíreniu rôznych druhov filmov a k vyššiemu potenciálu pre šírenie diel zapĺňajúcich nikové trhy. Ak by všetky typy kín v Taliansku neprešli na digitálnu projekciu, kultúra by to pocítila.

(55) Talianske orgány zdôraznili, že daňová úľava znamená náhradu, ktorá sa týka nielen priamych daní splatných daňovému úradu (daň z príjmu právnických osôb), ale takisto nepriamych daní (napr. DPH), zrážkových daní a príspevkov na sociálne zabezpečenie (platených zamestnávateľmi za svojich zamestnancov). Náhrada prostredníctvom všetkých týchto daní je zohľadnená pri výpočte nárokov na daňovú úľavu a zlepšuje dostupnosť schémy, keďže možnosť využiť ju nezávisí od úrovne zisku dotknutého podniku.

(56) Okrem toho bola prostredníctvom článku 51 zákonnej vyhlášky č. 83 z roku 2012 zavedená možnosť postúpiť daňovú úľavu dodávateľom digitálnej techniky, bankám, finančným sprostredkovateľom a poisťovniam (pozri odôvodnenie 25). To zvyšuje dostupnosť opatrenia pomoci pre menšie kiná, najmä kiná prevádzkované rodinami, ktoré nemajú zamestnancov.

(57) Už pri vykonávaní opatrenia podľa nariadenia *de minimis* získali daňové úľavy všetky typy kinosál vrátane tých najmenších na trhu, ako je znázornené v nasledujúcom diagrame, ktorý poskytuje prehľad príjemcov schémy (v období 2010 – 2013).

Príjemcovia podľa typu kina (2010 – 2013, podľa počtu sál) (údaje aktualizované naposledy v apríli 2014 a poskytnuté ministerstvom pre kultúrne dedičstvo, kultúrnu činnosť a cestovný ruch)

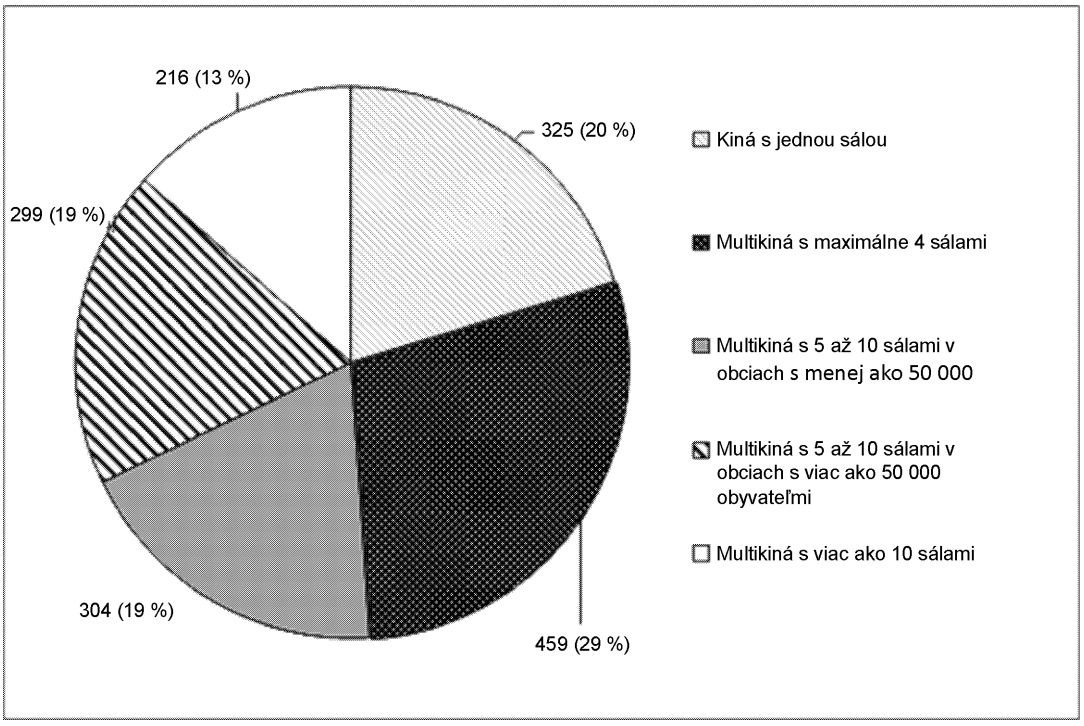

(58) Z poskytnutých údajov takisto vyplýva, že sa výrazne zvýšil počet a percentuálny podiel malých kín, ktoré v roku 2012 a najmä v roku 2013 využili daňové úľavy. Podľa údajov poskytnutých Talianskom využilo od roku 2010 do konca roku 2013 daňovú úľavu na prechod na digitálnu projekciu celkom 325 z 1 340 menších talianskych kín (t. j. 24,3 %).

4. **Hospodársky, sociálny a kultúrny vplyv**

(59) Talianske orgány zdôraznili, že z hľadiska ochrany kultúry je dôležité zaručiť úplný prechod na digitálnu projekciu. Inštalácia digitálnej techniky so sebou prináša mnoho významných výhod (ako je vyššia flexibilita) pre celé odvetvie kinematografie (a v konečnom dôsledku aj pre verejnosť). Náklady na prechod sú však vysoké a nerovnomerne rozložené a z veľkej časti ich nesú kiná. Najmä menší účastníci trhu nie sú schopní uskutočniť prechod bez štátnej pomoci. Komerčné modely vypracované na účely prechodu (poplatky za virtuálne kópie) nie sú dostatočné na to, aby vyvážili túto nerovnováhu, a nie všetky kiná k nim majú rovnaký prístup.

(60) Talianske orgány potvrdili, že pravidlá tejto schémy podľa ich názoru nespochybňujú zásadu technologickej neutrality.

V. **HODNOTENIE OPATRENIA POMOCI**

1. **Existencia pomoci**

(61) V článku 107 ods. 1 ZFEÚ je uvedené, že „ak nie je zmluvami ustanovené inak, pomoc poskytovaná v akejkoľvek forme členským štátom alebo zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi“.

(62) Ako sa uvádza v rozhodnutí o začatí konania a v súhrne v odôvodnení 12, oznámené opatrenie pomoci predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Zdroje financií skutočne predstavujú daňové stimuly, takže sa taliansky štát vzdáva určitých daňových príjmov. Podľa tejto schémy budú takto zvýhodnení niektorí prevádzkovatelia kín, čím toto opatrenie dáva selektívnu výhodu niektorým podnikom. Príjemcovia súťažia s inými podnikmi, ktoré nutne nemusia využívať výhody tejto schémy. Schéma teda narušuje alebo môže narušiť hospodársku súťaž. Vzhľadom na medzinárodný obchod s filmom môže mať opatrenie vplyv na obchod v rámci EÚ.

2. **Zlučiteľnosť pomoci**

(63) Talianske orgány zdôvodňujú opatrenie ako pomoc na propagáciu kultúry a podčiarkujú význam, ktorý má pre kultúru čo najrýchlejšie dokončenie prechodu na digitálnu projekciu v krajine. Opatrenie pomoci sa snaží zaručiť, aby všetky typy kín mohli prejsť na digitálnu projekciu, a to napriek vysokým nákladom na prechod.

(64) Kým nebolo prijaté rozhodnutie o začatí konania týkajúceho sa daného opatrenia, Komisia nedefinovala konkrétne svoju politiku v oblasti pomoci digitálnej projekcie. Odkedy sa toto rozhodnutie prijalo, prijala Komisia nové oznámenie o štátnej pomoci pre filmy a iné audiovizuálne diela ([10]), v ktorom sú aktualizované kritériá na posúdenie zlučiteľnosti štátnej pomoci pre filmy a iné audiovizuálne diela podľa článku 107 ods. 3 písm. d) ZFEÚ.

(65) V novom oznámení o filme sa uznáva, že pomoc na filmovú produkciu môže byť považovaná za pomoc na podporu kultúry v zmysle článku 107 ods. 3 písm. d) ZFEÚ. Zlučiteľnosť pomoci teda možno posúdiť na základe tohto ustanovenia. V oznámení o filme sa stanovuje, že pomoc na modernizáciu kín vrátane ich digitalizácie môže byť na tomto základe odôvodnená, ak je nevyhnutná, primeraná a vhodná.

a) *Nevyhnutnosť opatrenia*

(66) Ako uvádzajú talianske orgány a potvrdzujú pripomienky zainteresovaných strán, prechod na digitálnu projekciu je pre kinematografiu výzvou, ktorá sa týka všetkých európskych kín a najmä tých najmenších. Zánik kín, predovšetkým nezávislých kín malej a strednej veľkosti v mestách s menším počtom obyvateľov, by znížil rozmanitosť a šírenie filmovej ponuky na regionálnej úrovni. Inými slovami, dlhý a nesúrodý prechod by mal negatívny vplyv na premietanie filmov a ich distribúciu a v konečnom dôsledku aj na európske publikum.

(67) Aj napriek zavedeniu daňového opatrenia v zmysle nariadenia *de minimis* je Taliansko v prechode na digitálnu projekciu stále pozadu.

(68) Súčasne sa vzhľadom na to, že trh dosiahol vo svojom prechode bod obratu (viac ako 60 % kinosál bolo na konci roku 2013 v Taliansku digitalizovaných), zhoršila situácia pre kinosály, ktoré pri svojom prechode závisia od štátnej pomoci, keďže dostupnosť 35 mm filmov nie je v krátkodobom horizonte zabezpečená.

(69) Opatrenie sa netýka výhradne menších kín, ale takisto relatívne veľkých kín a komerčných sietí. Najväčšie siete kín (s viac ako 60 premietacími sálami) sú však z pomoci vylúčené. Talianske orgány tvrdia, že poskytnutie daňového zvýhodnenia všetkým malým kinám obnovuje rovnaké podmienky v tomto odvetví, ktorému dominujú dve veľmi veľké siete kín.

(70) Daňová úľava je určená na pomoc kinám, ktoré nie sú schopné, predovšetkým v súčasnej hospodárskej situácii, získať dostatočné súkromné finančné prostriedky na nákladný prechod na digitálnu projekciu.

([10]) Oznámenie Komisie o štátnej pomoci pre filmy a iné audiovizuálne diela (Ú. v. EÚ C 332, 15.11.2013, s. 1).

(71) Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa Komisia domnieva, že pomoc sa môže považovať za nevyhnutnú pre zachovanie a obnovu filmovej rozmanitosti v Taliansku v digitálnom kontexte. Zachovanie existencie rôznych typov kín, od experimentálnych kín s jednou sálou po kiná s mnohými sálami a komerčným plánovaním, má zásadný význam pre podporu ochrany rozmanitej filmovej ponuky pre talianske obyvateľstvo. Ako sa uznáva v pripomienkach doručených zainteresovanými stranami, prechod na digitálnu projekciu je rozhodujúcim momentom pre kinematografiu ako celok, vzhľadom na to, že iba veľké siete kín sú schopné ľahko využívať komerčné modely prechodu. Údaje o trhu poskytnuté talianskymi orgánmi dokazujú, že uplatňovanie opatrení *de minimis* nie je dostatočné na dokončenie prechodu, najmä v prípade kín, ktoré majú viac ako jednu sálu. Je pravda, že niektoré kiná boli schopné využiť ponuky VPF, ale je takisto pravda, že modely komerčného prechodu nepokrývajú všetky náklady na digitálny prechod kín (pozri odôvodnenie 32). Aj v takých prípadoch môže byť verejná podpora považovaná za nevyhnutnú, ak bude koncipovaná ako doplnková a ak bude zabezpečené, že opatrenie je primerané, a to bez ohľadu na druh dotknutého kina.

b) *Primeranosť opatrenia*

(72) Talianske orgány vylúčili z využitia daňovej úľavy spoločnosti prevádzkujúce kiná s viac ako 60 sálami. Štruktúra talianskeho kinematografického trhu jasne ukazuje, že existuje rozdiel medzi prevádzkovateľmi, ktorí majú menej ako 60 sál, a prevádzkovateľmi s väčším počtom sál (pozri odôvodnenia 36 a 37). Zavedený limit sa preto zdá byť so zreteľom na cieľ schémy primeraný.

(73) Daňová úľava sa okrem toho vzťahuje iba na časť (30 %) nákladov na prechod a je obmedzená na 50 000 EUR ročne. Tým, že je výpočet výšky podpory založený na určitom percente skutočných nákladov na digitalizáciu, talianske orgány zaručujú, že je podpora primeraná, aj keď sa náklady môžu líšiť prípad od prípadu. Mnohí z tých, ktorí predložili svoje vyjadrenia, zdôraznili (odôvodnenie 29), že náklady na digitalizáciu môžu v niektorých prípadoch vzrásť výrazne nad priemer, napríklad keď sú potrebné rozsiahle práce na projekčnej kabíne. V takýchto atypických prípadoch však zaisťuje limit vo výške 50 000 EUR to, že absolútna výška pomoci bude aj naďalej primeraná.

(74) Zatiaľ čo v rozhodnutí o začatí konania sa vyskytli otázky týkajúce sa možného zániku komerčných modelov prechodu na digitálnu kinematografiu, odôvodnenie 50 ukazuje, že v Taliansku boli vypracované dva rôzne komerčné modely, ktoré možno kombinovať s daňovou úľavou navrhnutou pre digitálne kiná. Talianske orgány zahrnuli do aktualizovaných vykonávajúcich predpisov osobitné ustanovenia s cieľom zaistiť, aby kombinovanie verejných a súkromných finančných prostriedkov určených na prechod na digitálnu projekciu neviedlo k príliš vysokým náhradám alebo presmerovaniu pomoci [napr. na distribútorov alebo sprostredkovateľov („integrátorov“) v modeli poplatkov za virtuálnu kópiu]. Talianske orgány týmto spôsobom podporujú optimálnu synergiu medzi dostupnými komerčnými modelmi a štátnou pomocou na uľahčenie úplného prechodu na digitálnu projekciu.

(75) Daňovú úľavu možno takisto kombinovať s inými podpornými opatreniami. Aby bola zaistená primeranosť pomoci, zaviedli talianske orgány maximálnu intenzitu pre kumuláciu pomoci, ktorá predstavuje 90 % v prípade malých kín (s jednou alebo dvoma sálami) a 75 % v prípade iných typov kín.

(76) Všeobecne povedané, k žiadosti musí byť priložené osvedčenie udávajúce skutočné pokrytie výdavkov na každú sálu a pre každý jednotlivý prípad sú stanovené kontroly ministerstva pre kultúrne dedičstvo, kultúrnu činnosť a cestovný ruch. Vo vykonávacích predpisoch je takisto stanovené, že v prípade nedodržania povinností bude daňová úľava vrátená (a budú k nej pripočítané úroky a penále).

c) *Vhodnosť opatrenia*

(77) Vysvetlenia poskytnuté talianskymi orgánmi, ako aj zavedenie prevoditeľnosti daňových úľav zaručujú, že opatrenie bude mať vplyv na príjemcu tejto schémy. Možnosť využiť schému by mali mať aj menej ziskové kiná.

(78) Opatrenie už nie je navrhnuté ako pilotné opatrenie, ale bude platné až do konca roku 2022.

(79) Z údajov poskytnutých talianskymi orgánmi (pozri odôvodnenia 57 a 58) vyplýva, že opatrenia môžu využiť všetky typy kín, najmä tie menšie. Hoci existujú ďalšie faktory, ktoré môžu mať vplyv, je potrebné uviesť, že značný nárast počtu kín s jednou, dvoma, troma alebo štyrmi sálami, ktoré využili daňové úľavy (podľa nariadenia *de minimis*) v roku 2012 a 2013, sa zhoduje so zavedením prevoditeľnosti daňových úľav v roku 2012 (pozri odôvodnenie 25).

(80) Všeobecne povedané, opatrenie sa javí ako vhodné na zachovanie súčasnej rozmanitosti kín na talianskom trhu, ktorý zahŕňa kiná s jednou premietacou sálou, malé komerčné kiná a rôzne typy multikín. Táto rozmanitosť je nevyhnutným predpokladom pre rozmanitú filmovú ponuku.

d) *Narušenie hospodárskej súťaže a vplyv na obchod*

(81) Narušenie hospodárskej súťaže a vplyv na obchod sú malé. Cezhraničný rozmer filmu je obmedzený na prítomnosť medzinárodných prevádzkovateľov kín a medzinárodný charakter filmového obchodu. Jednotlivé kiná majú obmedzenú územnú pôsobnosť, keďže publikum sa kvôli návšteve kina nepresúva ďaleko.

(82) Opatrenie sa týka podpory investícií a poskytuje jednorazovú výhodu kinám, ktoré musia riešiť jednorazový prechod. Daňová úľava zaručuje, že všetky kiná môžu dokončiť prechod na digitálnu projekciu, ale nemusia nutne nežiaducim spôsobom narušiť každodenné fungovanie hospodárskej súťaže.

(83) Takisto sa očakáva, že dokončenie prechodu na digitálnu projekciu v Európe bude na prospech európskeho filmového priemyslu ako celku. V tejto súvislosti nie sú pochybnosti, ktoré boli vyjadrené v rozhodnutí o začatí konania v súvislosti s normami pre digitálne kino, ďalej relevantné. Z príspevkov tretích strán vyplynul konsenzus odvetvia v súvislosti s prevládajúcimi normami pre digitálne kino.

VI. **ZÁVER**

(84) Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa Komisia domnieva, že opatrenie pomoci sleduje jasne vymedzený kultúrny cieľ. Pochybnosti o nevyhnutnosti, primeranosti a vhodnosti vyjadrené v rozhodnutí o začatí konania sa vyriešili. Narušenie hospodárskej súťaže a vplyv opatrení na obchod sú obmedzené a nie sú v rozpore so spoločným záujmom. Daňová úľava pre digitálnu projekčnú techniku sa preto považuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom podľa článku 107 ods. 3 písm. d) Zmluvy o fungovaní Európskej únie,

PRIJALA TOTO ROZHODNUTIE:

Článok 1

Štátna pomoc, ktorú Taliansko zamýšľa poskytnúť na techniku pre digitálnu projekciu na základe zákona č. 244 z 24. decembra 2007, zákonnej vyhlášky č. 91 z 8. augusta 2013 a navrhovaných ustanovení, ktorými sa zavádzajú daňové úľavy poskytované kinám na zavedenie a kúpu techniky a aparatúry pre digitálnu projekciu, je zlučiteľná s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 písm. d) Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Vykonanie tohto opatrenia pomoci sa preto povoľuje.

Článok 2

Toto rozhodnutie je určené Talianskej republike.

V Bruseli 29. októbra 2014

Za Komisiu
Joaquín ALMUNIA
podpredseda